

Arrest

nr. 165 452 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gezien het arrest nr. 156 981 van 25 november 2015 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een minderjarige Albanees afkomstig uit Rrenxë Dibër (district Dibër) en beschikt u over de Albanese nationaliteit. U kende thuis problemen met uw vader, die lijdt aan een psychiatrische stoornis (compulsieve obsessieve stoornis) en die u na school vaak verplichtte met het vee de velden op te gaan of ander werk te verrichten. Soms kon u helemaal niet naar school omdat uw vader u verplichtte te werken in of rond het huis. Als u weigerde, werd uw vader kwaad en moest u soms buiten slapen. Uw vader was agressief en sloeg u geregeld. Als uw moeder tussenbeide kwam, werd ook zij geslagen. U vermoedde dat het gedrag van uw vader was gelinkt aan zijn psychische toestand. U besloot Albanië te verlaten en reisde in december 2014 zonder medeweten van uw ouders naar Italië, waar u bij een vriend tot na Nieuwjaar bleef. Hierna reisde u via Frankrijk verder naar België, waar u op 14 januari 2015 een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit vrees voor uw vader die u sloeg en slecht behandelde. Bovendien stelde u, gezien u thuis weggelopen bent en zonder medeweten van uw ouders naar België bent gereisd, niet opnieuw door uw vader in huis toegelaten te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 29-3-2012; verschillende Albanese medische documenten van uw vader betreffende de verwonding met een vuurwapen die hij in 1998 aan zijn arm opliep alsook zijn psychische problemen en behandeling; en een notariële akte opgesteld op vraag van uw vader om de medische attesten betreffende zijn verwonding uit 1998 te authenticeren, uitgereikt op 5 mei 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers geen feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u in 2013 en in 2014 verschillende keren in Durrës de boot heeft genomen om naar Ancona, Italië, te reizen. Zo blijkt dat u in 2013 tweemaal naar Ancona bent gereisd met de boot, waar u tweemaal een aankomststempel in uw paspoort ontving. Eén van deze reizen is, conform uw verklaringen (CGVS, p. 8, 13), gesitueerd in december 2013, uw terugkeer naar Durrës werd in januari 2014 geregistreerd. In april 2014 reisde u opnieuw naar Ancona, zo blijkt uit uw paspoort. Op 9 november 2014 verliet u tot slot voor de laatste keer Durrës per boot. Deze vaststellingen komen niet overeen met uw verklaringen, u stelde immers expliciet dat u slechts twee keer naar Italië reisde, eenmaal om de jaarwisseling 2013-2014 te vieren en een tweede keer in december 2014 met de bedoeling om naar België te reizen (CGVS, p. 8-9, 13). Bovendien stelde u Albanië kort voor de jaarwisseling 2014-2015 te hebben verlaten om Nieuwjaar opnieuw met uw vriend in Italië te vieren (CGVS, p. 9, 13), hoewel uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u Albanië reeds op 9 november 2014 verlaten heeft. Uit uw facebookprofiel dat door het Commissariaat-generaal werd geconsulteerd, blijkt bovendien dat u zich op 20 december 2014 in Parijs bevond. U verklaarde ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u slechts een dag in Frankrijk verbleef, wat zou impliceren dat u enkele weken eerder in België zou zijn aangekomen dan blijkt uit uw verklaringen; u beweerde immers dat u daags voor de indiening van uw asielaanvraag (14 januari 2015) in België was aangekomen (CGVS, p. 10; verklaring DVZ, vraag 33). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek uit Albanië en bijgevolg tevens over de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met uw vader.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw vader wordt verder op de helling gezet door de vaststelling dat u na drie van uw vier reizen naar Italië steeds terugkeerde naar Albanië, terwijl de mishandelingen van uw vader al jaren aan de gang waren. Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat u hebt nagelaten asiel aan te vragen in Italië of in Frankrijk. Niet alleen verbleef u, zo blijkt immers uit uw paspoort, in 2013 en 2014 verschillende keren in Italië waar u naliët een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 9-10), ook toen u in eind 2014 Albanië verliet met de bedoeling naar België te reizen, liet u na eerst in Italië en vervolgens ook in Frankrijk een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 9-10). Uw verklaring dat u in Frankrijk veel agenten zag en u van hen schrik had (CGVS, p. 10), is geenszins een rechtvaardiging hiervoor. Indien u Albanië had verlaten met de bedoeling asiel aan te vragen had u deze agenten immers kunnen aanspreken over het feit dat u als minderjarige wenste een asielaanvraag in te dienen. Dat u de afgelopen jaren noch in Italië noch in Frankrijk een asielaanvraag indiende en zelfs meermaals naar Albanië terugkeerde, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uw houding doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. De vaststelling dat u in 2013 en in 2014 vier keer naar Italië reisde en u de jaarwisseling 2013-2014 met goedkeuring van uw ouders in Italië bij een vriend doorbracht, doet bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid van de agressieve en conservatieve gezinssituatie waarin u beweerde te leven. Ook de vaststelling dat enkel het lager

onderwijs in Albanië verplicht is, dat u tot uw vertrek in Albanië naar school ging en u na een cyclus van 9 jaar lager onderwijs in het tweede secundair zat (hoewel u beweerde soms niet naar school te mogen van uw vader gezien u moest werken) en dat ook uw vijftienjarige broer naar school gaat (CGVS, p. 5), jullie beiden bovendien in een school die een uitstekende reputatie geniet in Albanië, is maar moeilijk te stroken met het beeld van de conservatieve opvoeding die u schetste.

Tot slot verklaarde u zonder medeweten van uw familie uit Albanië te zijn vertrokken en slechts enkele dagen voor het gehoor op het Commissariaat-generaal contact opgenomen te hebben met uw moeder, die u ook in contact gebracht zou hebben met uw broer Armando via facebook (CGVS, p. 3-5). U stelde dan ook te vrezen dat u door uw vader nooit meer thuis aanvaard zou worden, gezien u zonder zijn medeweten het land had verlaten (CGVS, p. 15). Uit de verdere raadpleging van uw facebookprofiel blijkt echter dat uw broer Armando uw bericht van 20 december 2014 met de boodschap dat u zich in Parijs bevond reeds heeft geliket en ook verschillende van uw berichten gepost in de daaropvolgende maanden likete. Dat u pas recentelijk terug in contact kwam met uw familie, uw familie bovendien niet op de hoogte was van uw vertrek uit Albanië en u zodoende vreest thuis niet langer aanvaard te worden mocht u terugkeren naar Albanië (CGVS, p. 3-5, 15), is dan ook geenszins geloofwaardig.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt bij een terugkeer naar Albanië een vrees te koesteren voor de mishandelingen van uw vader.

Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non in casu, kan worden opgemerkt dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit zou kunnen blijken dat u voor deze door u aangehaalde intrafamiliale problemen met uw vader – of voor eventuele toekomstige problemen met uw vader bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor deze problemen met uw vader nooit pogingen heeft ondernomen tot het verkrijgen van bescherming door de Albanese autoriteiten. U verklaarde dat noch u noch uw moeder ooit naar de politie is gestapt om het geweld van uw vader aan te kaarten (CGVS, p. 12, 14). Voorts verklaarde u noch bij andere familieleden, noch op school, noch bij organisaties die in Albanië werken rond huiselijk geweld en kindermishandeling ooit hulp of bescherming te hebben gezocht (CGVS, p. 12-13, 14, 16). Nochtans hadden deze organisaties u kunnen helpen om klacht in te dienen bij de politie. U verklaarde te vrezen dat, mocht u de mishandelingen van uw vader aangeven bij de politie, uw thuissituatie vervolgens alleen maar zou escaleren (CGVS, blz. 12, 14). Deze reden volstaat evenwel niet om uw nalaten te rechtvaardigen. Immers, als u de autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kon/kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. **Voor minderjarigen kan voorts nog opgemerkt worden dat uit de informatie blijkt dat, hoewel er meer middelen nodig zijn, er reeds 189 'child protection units' op gemeentelijk niveau actief zijn om kinderen te beschermen en er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd**

door een niet-gouvernementele organisatie. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Ik meen dan ook dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. De medische attesten van uw vader staven het feit dat hij in 1998 aan de arm werd verwond met een vuurwapen en zijn psychische gezondheidsproblemen en zijn behandeling hiervoor, meer niet. Betreffende de notariële akte die op vraag van uw vader werd opgesteld op 5 mei 2015 dient opgemerkt te worden dat de constatering dat uw vader deze akte liet opstellen – bovendien op de dag waarop u op het Commissariaat-generaal werd gehoord - bovenstaande vaststellingen dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw familie niet op de hoogte was van uw vertrek uit Albanië, bevestigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Stukken

1.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten:

- (1) Beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 29/05/2015
- (2) Bewijs in het kader van de kosteloze rechtsbijstand
- (3) Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights, Amnesty International, 2012
- (4) United Kingdom, Home Office, Operational Guidance Note: Albania, December 2013, Albania OGN v12.
- (5) Albania 'Failing' Women Victims of Violence, BalkanInsight'
- (6) Consideration of reports submitted by States parties under article 44 of the Convention, UN Committee on the Rights of the Child, 5 oktober 2012
- (7) Informatie omtrent medische aandoening van de obsessief-compulsieve stoornis en de medicatie
- (8) Verzoeker zijn paspoort
- (9) Afwezigheidsattest

1.2.2. Bij aanvullende nota van 23 september 2015 voegt verzoeker een verslag van de gerechtelijke politie van het arrondissement Diber (met vertaling) ter staving van het schietincident waarbij verzoekers vader het slachtoffer werd.

1.2.3. Bij aanvullende nota van 19 november 2015 voegt verzoeker volgende documenten met vertaling:

- (1) Overlijdensakte van de heer S.S.
- (2) Uittreksel van de Republiek van Albanië, rechtbank van arrondissement Diber met betrekking op de moord van zijn grootvader S.S.
- (3) Familiecertificaat d.d. 22/09/2015
- (4) Uittreksel van de Republiek van Albanië, Parket van het gerechtelijk arrondissement Diber, met betrekking tot de moordpoging op verzoeker vader V.G.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 juni 2015 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2. Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing en is formeel dat hij slechts tweemaal naar Ancona is gereisd: een eerste maal van december 2013 tot januari 2014 en een tweede maal in november 2014. Verzoeker benadrukt dat hij steeds heeft verklaard dat hij naar Italië is gereisd gedurende de jaarwisselingen, wat volgens hem ook duidelijk blijkt uit de stempels in zijn paspoort: zijn paspoort bevat een 'in-stempel' voor december 2013, een 'uitstempel' voor januari 2014' en opnieuw een 'in-stempel' voor november 2014. Volgens hem stelt de commissaris-generaal volledig foutief dat verzoeker ook in april 2014 naar Ancona, Italië zou gereisd zijn en is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal de stempels in zijn paspoort verkeerd heeft afgelezen. Verzoeker vervolgt: *"Door de foutieve stempel van 'ongeloofwaardige asielzoeker' creëert de commissaris-generaal een stigma, een vooroordeel en een standpunt waaruit hij verzoeker verder beoordeelt. Onmogelijk kan gesteld worden dat de commissaris-generaal vanuit een objectief standpunt een beslissing heeft genomen, nu verzoeker zijn betrouwbaarheid onmiddellijk foutief werd beoordeeld als ongeloofwaardig."* De beslissing van de commissaris-generaal dient luidens verzoeker bijgevolg vernietigd te worden.

2.3. Met betrekking tot zijn Facebookprofiel verduidelijkt verzoeker dat hij op vraag van een vriendin zijn Facebookprofiel zo heeft aangepast dat het leek dat hij op 20/12/2014 in Frankrijk was. Volgens verzoeker betekent dit echter niet dat zijn problematiek in Albanië niet reëel is en hij geen bescherming dient te genieten in België. Hij stelt dat hij aan de hand van andere Facebook-posts en Facebook-chats aantonen dat hij zich effectief in Italië bevond.

Verzoeker is formeel dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Hij is effectief Albanië ontvlucht zonder medeweten van zijn familie. Pas in België toegekomen, heeft hij terug contact opgenomen met zijn moeder. Het feit dat verzoeker zijn broer een post van verzoeker geliked heeft op facebook, doet hier geen afbreuk aan. Er is geen sprake van een daadwerkelijk contact. Verzoeker stelt dat hij heden ten dage nog steeds geen contact heeft met zijn vader.

2.4. Met betrekking tot het ontbreken van een eerdere asielaanvraag in Frankrijk of Italië, herhaalt verzoeker dat hij niet vier keer naar Italië geweest is. Hij is maar 1 maal naar Italië gegaan om daarna terug te keren naar Albanië. Verzoeker wilde er immers alles aan doen om de problemen met zijn vader op te lossen. Hij benadrukt minderjarig te zijn en hij jaren mishandeld is door zijn vader.

Verder wilde verzoeker naar eigen zeggen geen asiel aanvragen in Italië, nu hij zijn vriend in Italië niet in de problemen wilde brengen. Zijn vader kent immers ook zijn vriend in Italië. Verzoeker zou nooit volledig zeker weten dat hij veilig is in Italië, noch dat hij zijn vriend niet in de problemen zou brengen door aldaar een asielaanvraag in te dienen.

Met betrekking tot Frankrijk duidt verzoeker dat hij enkel op doorreis was. Daarenboven zag verzoeker in Frankrijk verschillende agenten. Door verzoeker zijn verleden in Albanië, heeft hij een zeer negatieve gevoelswaarde ten aanzien van agenten.

2.5. Met betrekking tot zijn school, stelt hij dat het niet is omdat hij school liep, dat hij de mishandeling van zijn vader niet moest doorstaan na de schooluren. Bovendien benadrukt hij dat hij frequent afwezig was. Ter staving van deze afwezigheid heeft verzoeker attesten opgevraagd aan zijn school.

2.6. Verzoeker meent voorts dat het gedrag van zijn vader en de verschillende daden van mishandeling ingegeven worden door de psychische gezondheidsproblemen van zijn vader en staft deze gezondheidsproblematiek van zijn vader ook met verschillende attesten. Hij stelt dat indien de commissaris-generaal opzoekingen had gedaan omtrent de aandoening van zijn vader en de medicatie die hij dient in te nemen, de commissaris-generaal zou kunnen vaststellen dat de obsessieve-compulsieve stoornis een dwangstoornis is, die als psychische aandoening gecategoriseerd wordt als angststoornis. De dwangneurose van zijn vader heeft er volgens verzoeker voor gezorgd dat, als niet alles gaat zoals het zou moeten gaan, hij dit afreageert op hem en hem mishandelt. Verzoeker verwijst in dit verband naar informatie omtrent de medicatie die zijn vader inneemt, waaruit blijkt dat deze bestemd is voor zware psychologische problemen.

Wat betreft de notariële akte die de medische attesten met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekers vader verifiëren, geeft verzoeker mee dat deze louter vermeldt dat de belanghebbende zijn vader G.V. is. Dit impliceert volgens verzoeker niet dat zijn vader ook de aanvraag deed. Zijn moeder heeft de medische attesten en de notariële akte omtrent zijn vaders gezondheidstoestand opgestuurd.

2.7. Met betrekking tot de bescherming in Albanië deelt verzoeker het volgende mee: *“Hoewel Albanië kan geprezen worden voor zijn inspanningen, blijkt uit de cijfers dat deze inspanningen nog geen voldoende resultaat opgeleverd hebben en dat de Albanese autoriteiten geen voldoende bescherming kunnen bieden voor de slachtoffers van familiaal geweld.*

Immers blijkt uit de landeninformatie, rapporten van internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. (zie stuk 3)

Volgens het rapport ‘Albania ‘Failing’ Women Victims of Violence, BalkanInsight’ van 3 december 2013 wordt maar liefst 1 op 3 vrouwen slachtoffer van huiselijk geweld. (zie stuk 5)

Hoewel de regering van Albanië heeft een aantal belangrijke maatregelen genomen heeft ter verbetering van het wettelijk en beleidsmatig kader rond de preventie van en de strijd tegen huiselijk geweld, hebben ze nog geen afdoende uitwerking. (zie stuk 4)

De Speciale VN-gezant voor buitengerechtelijke, standrechtelijke en willekeurige executies, Christof Heyns, benadrukte het belang van de effectieve uitvoering van de maatregelen, nu huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft. (zie stuk 4)

Naast het feit dat huiselijk en intra-familiaal geweld een groot probleem blijft, blijkt uit recente informatie ook dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn een gepast op te treden.

De US State Department waarschuwde in zijn rapport ‘Trafficking in Persons Report 2012’ van 19 juni 2012 nog voor de corruptie bij de magistraten.

Hoewel Albanië stappen onderneemt om de strategie ter bestrijding van mensenhandel te verbeteren, verhindert corruptie bij magistraten de toepassing van de wet en pogingen om slachtoffers bescherming te bieden.

Deze zelfde corruptie verhindert ook de slachtoffers van huiselijk geweld om effectieve bescherming te zoeken.

Amnesty International kon vaststellen dat als slachtoffers van huiselijk geweld aangifte doen bij de politie, de procedure meestal gewoon wordt beëindigd. Ofwel omdat de vrouw haar klacht intrekt als gevolg van sociale druk of economische afhankelijkheid van haar man, ofwel omdat een schriftelijk bewijs ontbreekt. (zie stuk 3)

Bovendien uitte het ‘Committee on the Rights of the Child’ in 2012 de bezorgdheid dat er in Albanië geen effectieve mechanismen bestaan om getuigen en slachtoffers van mensenhandel te beschermen.

Verder zou de Albanese overheid geen financiële steun bieden aan ngo's die onderdak, zorg en bijstand verlenen aan slachtoffers van mensenhandel en huiselijk geweld. (zie stuk 6)

Verzoeker is ook afkomstig van een dorp. Hij heeft nooit gehoord over enige organisatie bij wie hij hulp zou kunnen zoeken. Hij heeft geen weet van dergelijke instellingen of organisaties die hulp bieden aan slachtoffers van intra-familiaal geweld.

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat Albanië nog niet in staat is om afdoende bescherming te bieden aan verzoeker.”

2.8. Verzoeker wijst er verder op dat het risico op aantasting van zijn fysieke integriteit door huidige asielaanvraag alleen maar groter zal worden. Zijn vader zal immers het feit dat verzoeker hem ontvlucht is, niet zomaar naast zich neerleggen.

2.9. Verder merkt verzoeker, onder verwijzing naar het UNHCR ‘*Principes directeurs sur la protection internationale*’, op dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag. Hij vervolgt dat om deze redenen de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor asielprocedures een bijzondere inspanning moeten doen om relevante informatie en ander relevant bewijsmateriaal te verzamelen over de risico's die minderjarigen in het land van herkomst lopen.

Verzoeker hekelt het feit dat, hoewel hij alle bewijsstukken waarover hij kon beschikken, heeft voorgelegd en ook verklaringen heeft afgelegd die werden ondersteund door deze stavingstukken, hem niet het voordeel van de twijfel werd gegeven.

2.10. Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing d.d. 29/05/2015 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en hem te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest

ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek.

2.11. Bij aanvullende nota van 21 september 2015 volhardt verzoeker in zijn asielproblematiek die wel degelijk gebaseerd is op de feitelijkheden van mishandeling en wijst op nieuwe elementen die zijn asielproblematiek staven. Hij stelt dat nadat hij Albanië verlaten had, zijn vader zijn mishandelingen gericht heeft op zijn jongere broer A.G.. Verzoeker deelt mee dat A.G. ook Albanië ontvlucht is en hij omwille van dezelfde asielproblematiek asiel heeft aangevraagd bij de Belgische instanties.

2.12. Bij aanvullende nota van 23 september 2015 herneemt hij dat zijn jongere broer hier ook asiel heeft aangevraagd en voegt daaraan toe dat hij nog een bijkomend document wenst toe te voegen aangaande de oorzaak van de medische problematiek van zijn vader. Zo legt hij een verslag neer van de gerechtelijke politie van het arrondissement Diber dat staft dat zijn vader V.G. effectief het slachtoffer is geworden van een schietincident en dat de strafrechtelijke procedure werd stopgezet omdat nooit enige dader kon geïdentificeerd worden, allen elementen die luidens verzoeker de oorzaak zijn van de psychische problemen van zijn vader.

2.13. Bij aanvullende nota van 19 november 2015 voert verzoeker aan dat zijn grootvader S.S. vermoord werd op 22 juni 1997. Dit gegeven samen met de moordpoging op zijn vader begaan, doen verzoeker vrezen dat hij ook een slachtoffer zal worden van een moordaanslag. Hij geeft aan dat zijn moeder, als vrouw, in het kader van bloedwraak geen risico loopt, maar hij zelf wel en vreest als volgend mannelijk familielid in lijn ook vermoord te worden vanwege bloedwraak.

Ter staving van de moord op zijn grootvader en de moordpoging op zijn vader, legt verzoeker hierbij de volgende documenten neer:

- (1) Overlijdensakte van de heer S.S.
- (2) Uittreksel van de Republiek van Albanië, rechtbank van arrondissement Diber met betrekking op de moord van zijn grootvader S.S.
- (3) Familiecertificaat d.d. 22/09/2015
- (4) Uittreksel van de Republiek van Albanië, Parket van het gerechtelijk arrondissement Diber, met betrekking tot de moordpoging op verzoeker vader V.G.

Beoordeling

2.14. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.15. In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en met het hoger belang van het kind, stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.16. Verzoeker voert bij een terugkeer naar Albanië een vrees voor vervolging aan voor de mishandelingen van zijn vader. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan deze bewering.

2.17. Verzoekers paspoort toont zijn identiteit en nationaliteit aan die niet ter discussie staan.

2.18. Verzoeker herhaalt dat hij steeds heeft verklaard dat hij naar Italië is gereisd gedurende de jaarwisselingen en dit ook duidelijk blijkt uit de stempels in verzoeker zijn paspoort. Verzoeker zijn paspoort bevat een 'in-stempel' voor december 2013, een 'uitstempel' voor januari 2014' en opnieuw een 'in-stempel' voor november 2014. *"Volledig foutief stelt de commissaris-generaal dat verzoeker ook in april 2014 naar Ancona, Italië zou gereisd zijn. De commissaris-generaal heeft de stempels in verzoeker zijn paspoort verkeerd afgelezen".*

2.19. Verzoeker is niet ernstig nu uit het paspoort duidelijk blijkt dat verzoeker wel 4 keer naar Italië reisde en de 4de keer, op 9 november 2014, is doorgereisd naar Frankrijk en België. Dit is geen bijkomstigheid zoals verzoeker lijkt aan te geven. Immers, het betekent dat een deel van verzoekers asielrelaas hierdoor reeds ontkracht wordt. Zo kan verzoeker blijkbaar zonder problemen naar Italië reizen wat betekent dat hij hiervoor de nodige financiën kreeg. Nu verzoeker niet stelt dat hij hiervoor werkte maar integendeel, hij enkel naar school ging en anderzijds tegen zijn wil en beweerdelijk onder dwang van zijn vader moest thuis helpen met het vee, kan er slechts van worden uitgegaan dat hij met de toestemming van zijn ouders reisde. Dit blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker nu hij de jaarwisseling 2013-2014 met goedkeuring van zijn ouders in Italië bij een vriend van zijn vader doorbracht. Aldus doet de vaststelling dat verzoeker in 2013-2014 vier keer naar Italië reisde afbreuk aan de geloofwaardigheid van de agressieve en conservatieve gezinssituatie waarin verzoeker beweerde te leven.

2.20. Daarenboven, en niet in het minst, kon verzoeker als 15-16 jarige niet zonder de hulp van zijn ouders een paspoort verkrijgen zodat ook dit wijst op een verstandhouding met zijn ouders, minstens wordt hierdoor het profiel van een vader die hem niet liet begaan opnieuw tegengesproken. Voorts heeft verzoeker, beweerdelijk bij zijn moeder, de medische documenten van zijn vader opgevraagd. Echter indien verzoekers moeder zelfstandig handelt dan kan ook verwacht worden dat ze minstens haar sociale omgeving aanspreekt wanneer haar zonen mishandeld zouden zijn.

2.21. Uit deze documenten en de door de bij het verzoekschrift toegevoegde documentatie voer de ziekte en de medicatie kan echter niet blijken dat de aandoening van verzoekers vader tot gewelddadigheid leidt. Immers een obsessief-compulsieve stoornis leidt tot een dwang om rituelen uit te voeren, tot herhalingsgedrag, ordenen, smetvrees, controleren, zoals bepaalde voorwerpen altijd precies op dezelfde plaats terugleggen, tientallen keren controleren of een deur goed gesloten is, blijven nakijken of een voorwerp goed gewassen is. Een dergelijk gedrag is uitputtend voor de patiënt. Dat een

dergelijke stoornis belastend is voor de familie kan aangenomen worden, doch uit de neergelegde documenten kan niet blijken dat dit op zich leidt tot agressief gedrag, laat staan tot jarenlang mishandelen van de kinderen. Bovendien was verzoekers vader, volgens verzoekers verklaringen, depressief, wat inderdaad volgens de toegevoegde documentatie een gevolg kan zijn van het compulsief handelen. Dat ook deze depressie tot agressiviteit zou leiden wordt evenmin aangetoond. De medische attesten van zijn vader en de notariële akte die de medische attesten met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekers vader verifiëren, staven het feit dat hij in 1998 aan de arm werd verwond met een vuurwapen en zijn psychische gezondheidsproblemen en zijn behandeling hiervoor.

2.22. Verweerder stelt zich terecht de vraag *"in welke mate verzoeker kan blijven volhouden geen contact te hebben met zijn vader als deze laatste op de dag van het gehoor van zijn zoon een notariële akte laat opmaken ter ondersteuning van de asielaanvraag"*.

Verzoeker meent dat waar de commissaris-generaal stelt *"dat de notariële akte op vraag van verzoeker zijn vader werd opgesteld en dat er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan het feit dat verzoeker zijn familie niet op de hoogte was van verzoeker zijn vertrek uit Albanië"* hij *"reeds verklaard [had] dat hij vlak voor zijn gehoor terug contact had met zijn MOEDER. Verzoeker heeft echter nooit contact gehad met zijn vader"*.

Echter verzoeker gaat zelf voorbij aan de inhoud van dit stuk waar de notaris eerst melding maakt van het verschijnen voor hem van de "geïnteresseerde" en later de "geïnteresseerde" identificeert als zijnde Vladimir Gjoka (verzoekers vader). Voorts werd de akte opgesteld op vraag van de geïnteresseerde die persoonlijk verscheen. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers vader de aanvraag deed. Aldus blijkt verzoekers vader wel degelijk op de hoogte van zijn vertrek uit Albanië, zoals ook van zijn eerdere reizen, en van zijn verblijf in België en de nood aan medische documenten. Uit deze stukken blijkt dat verzoekers vader hem helpt in zijn poging in België te kunnen verblijven.

Waar verwerende partij nog stelt dat *"op dat deze akte verzoekers vader akteert als "met volle verantwoordelijkheid", hetgeen niet direct een aanwijzing is voor het bestaan van ernstige psychische problemen"* kan de Raad dit niet bijtreden. Immers het is niet omdat verzoekers vader een obsessief-compulsieve stoornis heeft (of depressief zijn) dat hij onbekwaam zou zijn om te handelen of te werken. Een dergelijke stelling vindt geen steun in de bij het verzoekschrift toegevoegde informatie.

2.23. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn vader niet regelmatig naar school kon. Hij legt ter staving van zijn talrijke afwezigheden op school een attest neer (stuk 9 bij het verzoekschrift). Voorop dient te worden vastgesteld dat het een fax betreft. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen wat hun bewijswaarde aantast. Echter uit verzoekers paspoort kan al blijken dat hij meerdere keren naar Italië reisde bij een vriend van zijn vader. Met de verwerende partij kan dan ook gesteld worden dat hij evident is *"dat verzoeker in het schooljaar 2014-2015 vele dagen afwezig was omdat hij reeds vanaf 9 november 2014 zijn land verlaten heeft. Uit dit attest blijkt bovendien nergens dat de afwezigheden te wijten zouden zijn aan zijn vader"*.

Hoe dan ook verzoeker ging naar school terwijl hij niet leerplichtig was nu enkel het lager onderwijs in Albanië verplicht is (zie bestreden beslissing). Daarbij gingen verzoeker en zijn broer naar een school met een uitstekende reputatie in Albanië. Het komt dan ook niet redelijk voor te veronderstellen dat verzoekers vader, indien hij hem niet naar school wilde sturen, hem toch laat studeren en dan nog op een uitstekende school. Hieruit kan opnieuw geen mishandeling blijken. Daarbij wordt niet aangetoond dat het niet naar school mogen gaan van een 16-17 jarige jongen, een vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag of in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan dus slechts vaststellen dat verzoekers beweerde jarenlange mishandeling door zijn vader niet is aangetoond.

2.24. Uit voorgaande kan enkel worden afgeleid dat verzoeker sedert 2013 vrijwillig heen en weer naar Italië reisde en kon reizen. Nergens stelt verzoeker dat hij omwille van zijn reizen problemen ondervond met zijn ouders. Integendeel verzoeker verbleef bij een vriend van zijn vader. Gelet dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij het slachtoffer is van een gewelddadig vader, kan er slechts blijken dat verzoeker om persoonlijke redenen naar België te komen en niet omwille van een nood aan internationale bescherming.

2.25. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van

artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszids.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, kan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.26. Zoals hoger aangegeven kan niet worden aangenomen dat verzoeker ernstig mishandeld werd door zijn vader. Daarbij komt nog dat verzoeker voor de door hem aangevoerde problemen met zijn mishandelende vader nooit bescherming zocht in Albanië, wat opnieuw een indicatie kan zijn dat hij een dergelijke bescherming niet nodig had. Dat verzoeker geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten wordt daarbij niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker betwist niet dat hij naliet aangifte te hebben gedaan van zijn problemen bij de autoriteiten (gehoor 5 mei 2015, 12) terwijl, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, zij hier vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden. Verzoekers verweer dat hij geen weet had van instellingen of organisaties die hulp bieden aan slachtoffers van mensenhandel en huiselijk geweld, biedt geen verschoning voor het feit dat hij nooit naar de politie is gestapt, of zelfs naar zijn leerkrachten of schooldirectie, om het geweld van zijn vader aan te kaarten (*ibid.*, 13) – terwijl verzoeker naar een school ging met een uitstekende reputatie. Ook niemand van verzoekers familie heeft blijkens verzoekers verklaringen, de politie gecontacteerd of gebruik gemaakt van alle andere in de bestreden beslissing opgesomde maatregelen (*ibid.*, 12-13). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

2.27. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië steeds meer voorzieningen hebben opgezet, zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten sedert een 10-tal jaar steeds meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, ook op wetgevend vlak. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “*Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence*” en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat een slachtoffer van huiselijk geweld terecht kon/kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. Voor minderjarigen kan voorts nog opgemerkt worden dat uit de informatie blijkt dat, hoewel er meer middelen nodig zijn, er reeds 189 ‘child protection units’ op gemeentelijk niveau actief zijn om kinderen te beschermen en er ook een nationale kinderschulpdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken.

2.28. Het blijkt dus dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden in geval van problemen en meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Deze informatie steunt op verklaringen van verschillende onafhankelijke en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder mensenrechtenorganisaties als Amnesty International en de internationale organisatie OSCE. De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag deze objectieve informatie niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld (ook) in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en minderjarigen en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.29. Waar verzoeker voorts wijst op informatie betreffende corruptie bij de magistraten, stelt de Raad vast dat in de samenvatting van de COI focus *“Albanië – Beschermingsmogelijkheden”* van 4 juli 2014 vervat in het administratief dossier er tevens werd op gewezen dat de bezorgdheid over corruptie binnen het Albanese rechtssysteem blijft bestaan en voor een belemmering zorgt van onder meer de inspanningen om slachtoffers te beschermen en dat er derhalve verdere inspanningen dienen gedaan te worden. Echter wordt er tevens gewezen op de mogelijkheid om klacht in te dienen. Bijkomend kan nog gesteld worden dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet langer zonder meer gedoogd.

2.30. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.31. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten aldaar geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Zoals hoger gesteld dient te worden herhaald dat dit ook een indicatie is dat verzoeker geen dergelijke bescherming nodig had. Hoe dan ook daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is ook om deze redenen niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.32. Hetzelfde dient gezegd te worden over het verslag van de gerechtelijke politie van het arrondissement Diber dat staat dat zijn vader V.G. effectief het slachtoffer is geworden van een schietincident en dat de strafrechtelijke procedure werd stopgezet omdat nooit enige dader kon geïdentificeerd worden. Meer nog, dit verslag van de gerechtelijke politie toont aan dat de Albanese autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren om slachtoffers te beschermen. Dat de daders niet konden gevat worden en de strafrechtelijke procedure diende stopgezet te worden, is niet te wijten aan de onwil of onkunde van de Albanese autoriteiten, doch blijktens het verslag omdat de daders niet geïdentificeerd konden worden door verzoekers vader.

2.33. Het loutere gegeven dat verzoekers jongere broer naar aanleiding van dezelfde problematiek asiel zou hebben aangevraagd, vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststelling dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten aldaar geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.34. Daarnaast voert verzoeker in zijn aanvullende nota van 19 november 2015 nog een vrees voor vervolging aan in het kader van bloedwraak. Zijn grootvader S.S. werd vermoord op 22 juni 1997. Dit gegeven samen met de moordpoging op zijn vader begaan, doen verzoeker vrezen dat hij ook een slachtoffer zal worden van een moordaanslag. Hij geeft aan dat zijn moeder, als vrouw, in het kader van bloedwraak geen risico loopt, maar dat hij zelf wel vreest als volgend mannelijk familielid in lijn ook vermoord te worden vanwege bloedwraak.

2.35. De Raad hecht echter geen geloof aan de bewering als zou verzoeker verwikkeld zijn in een bloedwraak en ten gevolge hiervan een vrees voor vervolging koesteren. Verzoeker maakte immers noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal, enige melding van een vrees om als volgend mannelijk familielid in lijn, ook vermoord te worden vanwege bloedwraak, laat staan van enige problemen ten gevolge van de moord op zijn grootvader of het schietincident waarbij zijn vader betrokken was. Zelfs wanneer hem op het Commissariaat-generaal de vraag gesteld wordt of zijn grootouders nog leven, opperde hij geen dergelijke vrees. Hij antwoordde enkel het volgende: *"Langs moeders kant enkel oma. Opa heb ik nooit gekend, hij werd gedood nog voor het huwelijk. Vaders kant beide"* (ibid., 6). Ook zijn vader kende, buiten fysische en psychische problemen, na het schietincident blijkens verzoekers verklaringen geen verdere problemen met betrekking tot zijn veiligheid.

2.36. Dat verzoeker een dermate belangrijk gegeven volledig onvermeld liet bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal en hier pas mee komt aandragen bij een derde aanvullende nota, een half jaar na zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, getuigt van enige opportunisme en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit toegevoegde vluchtrelaas.

Dit klemmt te meer nu het gegeven van de wraak, de huiselijke situatie van verzoekers vader in een gans ander daglicht stelt dat niet ondersteund wordt door de neergelegde gerechtelijke documenten. Immers indien verzoekers vader beschoten werd omwille van bloedwraak na de moord op zijn schoonvader dan was dit een bekend gegeven voor de familie en de dorp van de grootvader en vader. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers vader een klacht 'tegen onbekenden' zou hebben ingediend. Verzoekers toevoegingen aan zijn asielrelaas komen verzonnen voor. Evenmin kan enig geloof worden gehecht dat hij specifiek zou gevisieerd worden nu het de familie van verzoekers moeder (en niet zijn vader) betreft waarmee verzoeker volgens zijn verklaringen geen contact heeft (CGVS-gehoor p. 6). Indien verzoeker werkelijk gevisieerd was dan kon verwacht worden dat hij dit wel degelijk zou weten en besproken zou hebben met zijn moeders familie. Evenzeer zou verwacht kunnen worden dat hij deze doodsb bedreiging ook had gemeld bij de aanvang van zijn asielaanvraag. Immers de vrees te worden gedood is van een andere orde dan huiselijk geweld, dat het weze herhaald, niet wordt aangetoond. De documenten die verzoeker bijbrengt ter staving van de moord op zijn grootvader en de moordpoging op zijn vader, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overweging

2.37. De overlijdensakte en het uittreksel van de Republiek van Albanië met betrekking op de moord van zijn grootvader tonen immers enkel aan dat zijn grootvader werd doodgeschoten naar aanleiding van een ruzie. Dat het om bloedwraak zou gaan, kan uit deze documenten echter niet worden afgeleid. Hetzelfde dient gezegd te worden over het uittreksel van de Republiek van Albanië met betrekking tot de moordpoging op verzoeker vader V.G.. Uit deze documenten blijkt geenszins dat verzoeker ten gevolge hiervan tevens een slachtoffer zal worden van een moordaanslag. Deze betreffen bovendien ook twee verschillende en van elkaar losstaande incidenten. Het familiecertificaat d.d. 22/09/2015 toont louter de samenstelling aan van de familie S. waaruit blijkt dat verzoekers grootvader en moeder tot dezelfde lijn behoren, niets meer en niets minder.

2.38. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.39. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.40. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.41. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.42. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.43. De door verzoeker aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK